

21

Ki Tisa כי תשא

Exodus 30:11-34:35

30

- 11 וידבר יהוה אל־משה לאמר: 11 spoke to Moses, saying:
- 12 כי תשא את־ראש בני־ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו ליהוה בפקד אתם ולא־יהיה בהם נגף בפקד אתם: 12 When you take a census of the Israelite men according to their army enrollment, each shall pay a ransom for himself on being enrolled, that no plague may come upon them through their being enrolled.
- 13 זה | יתנו כל־העבר על־הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה ליהוה: 13 This is what everyone who is entered in the records shall pay: a half-shekel by the sanctuary weight—twenty gerahs to the shekel—a half-shekel as an offering to יהוה.
- 14 כל העבר על־הפקדים מבן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת יהוה: 14 Everyone who is entered in the records, from the age of twenty years up, shall give יהוה's offering:
- 15 העשיר לא־ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל לתת את־תרומת יהוה לכפר על־נפשתיכם: 15 the rich shall not pay more and the poor shall not pay less than half a shekel when giving יהוה's offering as expiation for your persons.
- 16 ולקחת את־כסף הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו על־עבדת אהל מועד והיה לבני ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר על־נפשתיכם: 16 You shall take the expiation money from the Israelites and assign it to the service of the Tent of Meeting; it shall serve the Israelites as a reminder before יהוה, as expiation for your persons.
- 17 וידבר יהוה אל־משה לאמר: 17 spoke to Moses, saying:
- 18 ועשית כיר נחשת וכנו נחשת לרחצה ונתת אתו בין־אהל מועד ובין המזבח ונתת שמה מים: 18 Make a laver of copper and a stand of copper for it, for washing; and place it between the Tent of Meeting and the altar. Put water in it,
- 19 ורחצו אהרן ובניו ממנו את־ידיהם ואת־רגליהם: 19 and let Aaron and his sons wash their hands and feet [in water drawn] from it.
- 20 בבאם אל־אהל מועד ורחצו־מים ולא ימתו או בגשתם אל־המזבח לשלח להקטיר אשה ליהוה: 20 When they enter the Tent of Meeting they shall wash with water, that they may not die; or when they approach the altar to serve, to turn into smoke an offering by fire to יהוה,
- 21 ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימתו והיתה להם חק־עולם לו ולזרעו לדרתם: 21 they shall wash their hands and feet, that they may not die. It shall be a law for all time for them—for him and his offspring—throughout the ages.
- 22 וידבר יהוה אל־משה לאמר: 22 spoke to Moses, saying:
- 23 ואתה קח־לך בשמים ראש מר־דרור חמש מאות וקנמן־בשם מחציתו חמשים ומאתים וקנה־בשם חמשים ומאתים: 23 Next take choice spices: five hundred weight of solidified* myrrh, half as much—two hundred and fifty—of fragrant cinnamon, two hundred and fifty of aromatic cane,
- 24 וקלה חמש מאות בשקל הקדש ושמן זית הין: 24 five hundred—by the sanctuary weight—of cassia, and a hin of olive oil.

- 25 ועשית אתו שמן משחת-קדש רקח מרקחת מעשה רקח שמן משחת-קדש יהיה: Make of this a sacred anointing oil, a compound of ingredients expertly blended, to serve as sacred anointing oil.
- 26 ומשחת בו את-אהל מועד ואת ארון העדת: With it anoint the Tent of Meeting, the Ark of the Pact,
- 27 ואת-השלחן ואת-כל-כליו ואת-המנרה ואת-כליה ואת מזבח הקטרת: the table and all its utensils, the lampstand and all its fittings, the altar of incense,
- 28 ואת-מזבח העלה ואת-כל-כליו ואת-הכיר ואת-כנו: the altar of burnt offering and all its utensils, and the laver and its stand.
- 29 וקדשת אתם והיו קדש קדשים כלי-הנגע בהם יקדש: Thus you shall consecrate them so that they may be most holy; whatever touches them shall be consecrated.
- 30 ואת-אהרן ואת-בניו תמשח וקדשת אתם לכהן לי: You shall also anoint Aaron and his sons, consecrating them to serve Me as priests.
- 31 ואל-בני ישראל תדבר לאמר שמן משחת-קדש יהיה זה לי לדורותיכם: And speak to the Israelite people, as follows: This shall be an anointing oil sacred to Me throughout the ages.
- 32 על-בשר אדם לא יסוך ובמתכנתו לא תעשו כמהו קדש הוא קדש יהיה לכם: It must not be rubbed on any person's body, and you must not make anything like it in the same proportions; it is sacred, to be held sacred by you.
- 33 איש אשר ירקח כמהו ואשר יתן ממנו על-זר ונכרת מעמיו: Any party who compounds its like, or puts any of it on a lay person, shall be cut off from kin.
- 34 ויאמר יהוה אל-משה קח-לך סמים נטף ושלחלח וחלבנה סמים ולבנה זכה בד בבד יהיה: And יהוה said to Moses: Take the herbs stacte, onycha, and galbanum—these herbs together with pure frankincense; let there be an equal part of each.
- 35 ועשית אתה קטרת רקח מעשה רוקח ממלח טהור קדש: Make them into incense, a compound expertly blended, refined, pure, sacred.
- 36 ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אנעד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם: Beat some of it into powder, and put some before the Pact in the Tent of Meeting, where I will meet with you; it shall be most holy to you.
- 37 והקטרת אשר תעשה במתכנתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך ליהנה: But when you make this incense, you must not make any in the same proportions for yourselves; it shall be held by you sacred to יהוה.
- 38 איש אשר-יעשה כמוה להריח בה ונכרת מעמיו: Any party who makes any like it, to smell of it, shall be cut off from kin.

31

- 1 וידבר יהוה אל-משה לאמר: 1 יהוה spoke to Moses:
- 2 ראה קראתי בשם בצלאל בן-אורי בן-חור למטה יהודה: 2 See, I have singled out by name Bezalel son of Uri son of Hur, of the tribe of Judah.

- 3 I have endowed him with a divine spirit of skill, ability, and knowledge in every kind of craft;
- 4 to make designs for work in gold, silver, and copper,
- 5 to cut stones for setting and to carve wood—to work in every kind of craft.
- 6 Moreover, I have assigned to him Oholiab son of Ahisamach, of the tribe of Dan; and I have also granted skill to all who are skillful, that they may make everything that I have commanded you:
- 7 the Tent of Meeting, the Ark for the Pact and the cover upon it, and all the furnishings of the Tent;
- 8 the table and its utensils, the pure lampstand* and all its fittings, and the altar of incense;
- 9 the altar of burnt offering and all its utensils, and the laver and its stand;
- 10 the service* vestments, the sacral vestments of Aaron the priest and the vestments of his sons, for their service as priests;
- 11 as well as the anointing oil and the aromatic incense for the sanctuary. Just as I have commanded you, they shall do.
- 12 And הוהי said to Moses:
- 13 Speak to the Israelite people and say: Nevertheless, you must keep My sabbaths, for this is a sign between Me and you throughout the ages, that you may know that I הוהי have consecrated you.
- 14 You shall keep the sabbath, for it is holy for you. One who profanes it shall be put to death: whoever does work on it, that person shall be cut off from among kin.
- 15 Six days may work be done, but on the seventh day there shall be a sabbath of complete rest, holy to הוהי; whoever does work on the sabbath day shall be put to death.
- 16 The Israelite people shall keep the sabbath, observing the sabbath throughout the ages as a covenant for all time:
- 17 it shall be a sign for all time between Me and the people of Israel. For in six days הוהי made heaven and earth, and on the seventh day [God] ceased from work and was refreshed.
- וַאֲמַלְא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחָכְמָה וּבִתְבוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל־מְלָאכָה:
- לַחֲשֹׁב מַחֲשָׁבוֹת לַעֲשׂוֹת בַּזָּהָב וּבַכֶּסֶף וּבַנְּחֹשֶׁת:
- וּבַחֲרָשׁוֹת אָבֶן לְמַלְאֲתָא וּבַחֲרָשׁוֹת עֵץ לַעֲשׂוֹת בְּכָל־מְלָאכָה:
- וְאֶל־יְהוָה נָתַתִּי אֹתוֹ אֶת־אֹהֲלִיאָב בֶּן־אֲחִיסָמָךְ לְמַטֵּה־דָן וּבָלָב כָּל־חָכְמָה לֵב נָתַתִּי חָכְמָה וַעֲשׂוֹ אֶת־כָּל־אֲשֶׁר צִוִּיתִךָ:
- אֶת | אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הָאָרֶן לַעֲדוֹת וְאֶת־הַכִּפֹּרֶת אֲשֶׁר עָלָיו וְאֶת כָּל־כְּלֵי הָאֹהֶל:
- וְאֶת־הַשְּׁלֶחָן וְאֶת־כְּלָיו וְאֶת־הַמִּנְרָה הַטְּהוֹרָה וְאֶת־כָּל־כְּלֵיהָ וְאֶת מִזְבֵּחַ הַקְטָרֶת:
- וְאֶת־מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־כְּלָיו וְאֶת־הַכִּיּוֹר וְאֶת־כְּנֹו:
- וְאֶת בְּגָדֵי הַשָּׂרָד וְאֶת־בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת־בְּגָדֵי בָנָיו לְכַהֵן:
- וְאֶת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֶת־קִטְרֶת הַסַּמִּים לְקֹדֶשׁ כִּכָּל אֲשֶׁר־צִוִּיתִךָ יַעֲשׂוּ:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
- וְאַתָּה דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אַךְ אֶת־שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ כִּי אוֹת הוּא בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשְׁכֶם:
- וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הוּא לָכֶם מִחֻלְלֶיהָ מוֹת יוֹמָת כִּי כָל־הַעֹשֶׂה בָהּ מְלָאכָה וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקִּרְבַּ עַמִּיהָ:
- שֵׁשֶׁת יָמִים יַעֲשֶׂה מְלָאכָהּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת שְׁבִתוֹן קֹדֶשׁ לַיהוָה כָּל־הַעֹשֶׂה מְלָאכָה בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת מוֹת יוֹמָת:
- וּשְׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם:
- בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפֶשׁ:

18 Upon finishing speaking with him on Mount Sinai, [God] gave Moses the two tablets of the Pact, stone tablets inscribed with the finger of God.

וַיִּתֵּן אֱלֹהִים מִשְׁנֵה כְּכַלְתּוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ בְּהַר סִינַי שְׁנֵי לַחַת הָעֲדֻת לַחַת
אֶבֶן כְּתָבִים בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים:

32

- 1 When the people saw that Moses was so long in coming down from the mountain, the people gathered against Aaron and said to him, “Come, make us a god who shall go before us, for that fellow Moses—the man who brought us from the land of Egypt—we do not know what has happened to him.”
- וַיֵּרָא הָעָם כִּי־בִשֹׁשׁ מִשֶּׁה לִרְדֹּת מִן־הָהָר וַיִּקְהָל הָעָם עַל־אַהֲרֹן
וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוּם | עֲשֵׂה־לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יֵלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי־זֶה |
מִשֶּׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֵעֵלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יָדָעְנוּ מַה־הָיָה לוֹ:
- 2 Aaron said to them, “[You men,] take off the gold rings that are on the ears of your wives, your sons, and your daughters, and bring them to me.”
- וַיֹּאמֶר אֶל־הֶם אַהֲרֹן פָּרְקוּ נָא זֶהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵי נְשֵׁיכֶם בְּנֵיכֶם
וּבְנֹתֵיכֶם וְהָבִיאוּ אֵלַי:
- 3 And all the people took off the gold rings that were in their ears and brought them to Aaron.
- וַיִּתְּפְּרוּ כָל־הָעָם אֶת־נְזָמֵי זֶהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם וַיָּבִיאוּ
אֶל־אַהֲרֹן:
- 4 This he took from them and cast in a mold,* and made it into a molten calf. And they exclaimed, “This is your god,* O Israel, who brought you out of the land of Egypt!”
- וַיִּקַּח מִזֵּה־וַיַּצַּר אֹתוֹ בַּחֲרֹט וַיַּעֲשֵׂהוּ עֵגֶל מִסִּכָּה וַיֹּאמְרוּ
אֵלֶּה אֱלֹהֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵעֵלֵנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:
- 5 When Aaron saw this, he built an altar before it; and Aaron announced: “Tomorrow shall be a festival of הוֹדִי!”
- וַיֵּרָא אַהֲרֹן וַיְבִן מִזְבֵּחַ לִפְנָיו וַיִּקְרָא אֶהָרֹן וַיֹּאמֶר חֲגֵ לַיהוָה
מָחָר:
- 6 Early next day, the people offered up burnt offerings and brought sacrifices of well-being; they sat down to eat and drink, and then rose to dance.
- וַיִּשְׁלִימוּ מִמַּחֲלֹת וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּגִּשּׁוּ שְׁלָמִים וַיֵּשֶׁב הָעָם
לֶאֱכֹל וּשְׁתּוֹ וַיִּקְמוּ לְצַחֵק:
- 7 הוֹדִי spoke to Moses, “Hurry down, for your people, whom you brought out of the land of Egypt, have acted basely.
- וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּךְ־יָרֵד כִּי שָׂחָת עַמְּךָ אֲשֶׁר הֵעֵלִית מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם:
- 8 They have been quick to turn aside from the way that I enjoined upon them. They have made themselves a molten calf and bowed low to it and sacrificed to it, saying: ‘This is your god, O Israel, who brought you out of the land of Egypt!’”
- סָרוּ מִהָרַח וַיִּתְּנֵהוּ אֲשֶׁר צִוִּיתָם עֲשׂוֹ לָהֶם עֵגֶל מִסִּכָּה
וַיִּשְׁתַּחֲווּ־לוֹ וַיִּזְבְּחוּ־לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
הֵעֵלֵנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:
- 9 הוֹדִי further said to Moses, “I see that this is a stiffnecked people.
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה רְאִיתִי אֶת־הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה עַם־קָשֶׁה־עֲרֹף הוּא:
- 10 Now, let Me be, that My anger may blaze forth against them and that I may destroy them, and make of you a great nation.”
- וַעֲתָה הִנֵּיתָה לִּי וַיִּחַר־אַפִּי בָהֶם וְאֶכְלֶם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי
גָּדוֹל:
- 11 But Moses implored his God הוֹדִי, saying, “Let not Your anger, הוֹדִי, blaze forth against Your people, whom You delivered from the land of Egypt with great power and with a mighty hand.
- וַיַּחֲלֵ מֹשֶׁה אֶת־פָּנָיו יְהוָה אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר לָמָּה יְהוָה יִחַרָה אַפְּךָ
בְּעַמְּךָ אֲשֶׁר הוֹצָאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכַח גָּדוֹל וּבְיָד חֲזָקָה:

- לִמָּה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר בִּרְעָה הוֹצִיאָם לְהָרֹג אֹתָם בְּהָרִים
וּלְכַלֵּחַם מִעַל פְּנֵי הָאָדָמָה שׁוּב מִחֲרוֹן אַפֶּךָ וְהִנָּחֵם עַל־הָרָעָה
לְעַמֶּךָ:
- זָכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ
וּתְדַבֵּר אֱלֹהִים אֲרֻבָּה אֶת־זִרְעֶכֶם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת
אֲשֶׁר אִמַּרְתִּי אֲתָן לְזִרְעֶכֶם וְנָחֳלוּ לָעֹלָם:
- וַיִּנָּחֵם יְהוָה עַל־הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ:
- וַיָּפֶן וַיֵּרֶד מֹשֶׁה מִן־הָהָר וּשְׁנֵי לַחַת הָעֵדֻת בְּיָדוֹ לַחַת כְּתָבִים
מִשְׁנֵי עֲבָרֵיהֶם מִזֶּה וּמִזֶּה הֵם כְּתָבִים:
- וְהַלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הֵמָּה וְהַמְכָּתֵב מְכָתֵב אֱלֹהִים הוּא חֲרוֹת
עַל־הַלַּחַת:
- וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת־קוֹל הָעָם בִּרְעָה וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה קוֹל מִלְחָמָה
בַּמַּחֲנֶה:
- וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל עֲנוּת גְּבוּלָה וְאֵין קוֹל עֲנוּת חִלוּשָׁה קוֹל עֲנוּת אֲנָכִי
שֹׁמֵעַ:
- וַיְהִי כַּאֲשֶׁר קָרַב אֶל־הַמַּחֲנֶה וַיֵּרָא אֶת־הָעֵגֹל וּמַחֲלָת וַיַּחֲרִיאָהּ
מִשָּׁה וַיִּשְׁלַךְ מִיָּדוֹ אֶת־הַלַּחַת וַיִּשְׁבֶּר אֹתָם תַּחַת הָהָר:
- וַיִּקַּח אֶת־הָעֵגֹל אֲשֶׁר עָשׂוּ וַיִּשְׂרֹף בָּאֵשׁ וַיִּטְחֵן עַד אֲשֶׁר־דָּק
וַיִּזֹּר עַל־פְּנֵי הַמַּיִם וַיִּשְׁק אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן מַה־עָשָׂה לָךְ הָעָם הַזֶּה כִּי־הִבֵּאתָ עָלֵינוּ חַטָּאת
גְּדֹלָה:
- וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־יְחִי אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אֲתָהּ יִדְעָתָ אֶת־הָעָם כִּי בָרַע הוּא:
- וַיֹּאמְרוּ לִי עֲשֵׂה־לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי־זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ
אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יָדָעְנוּ מַה־הָיָה לוֹ:
- וַאֲמַר לָהֶם לְמִי זֶהב הִתְפָּרְקוּ וַיִּתְּנוּ־לִי וְאִשְׁלַכְהוּ בָאֵשׁ וַיֵּצֵא
הָעֵגֹל הַזֶּה:
- 12 Let not the Egyptians say, ‘It was with evil intent that he delivered them, only to kill them off in the mountains and annihilate them from the face of the earth.’ Turn from Your blazing anger, and renounce the plan to punish Your people.
- 13 Remember Your servants, Abraham, Isaac, and Israel, how You swore to them by Your Self and said to them: I will make your offspring as numerous as the stars of heaven, and I will give to your offspring this whole land of which I spoke, to possess forever.”
- 14 And YHWH renounced the punishment planned for God’s people.
- 15 Thereupon Moses turned and went down from the mountain bearing the two tablets of the Pact, tablets inscribed on both their surfaces: they were inscribed on the one side and on the other.
- 16 The tablets were God’s work, and the writing was God’s writing, incised upon the tablets.
- 17 When Joshua heard the sound of the people in its boisterousness, he said to Moses, “There is a cry of war in the camp.”
- 18 But he answered, “It is not the sound of the tune of triumph, Or the sound of the tune of defeat; It is the sound of song that I hear!”
- 19 As soon as Moses came near the camp and saw the calf and the dancing, he became enraged; and he hurled the tablets from his hands and shattered them at the foot of the mountain.
- 20 He took the calf that they had made and burned it; he ground it to powder and strewed it upon the water and so made the Israelites drink it.
- 21 Moses said to Aaron, “What did this people do to you that you have brought such great sin upon them?”
- 22 Aaron said, “Let not my lord be enraged. You know that this people is bent on evil.
- 23 They said to me, ‘Make us a god to lead us; for that fellow Moses—the man who brought us from the land of Egypt—we do not know what has happened to him.’
- 24 So I said to them, ‘Whoever has gold, take it off!’ They gave it to me and I hurled it into the fire and out came this calf!”

- 25 וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת־הָעָם כִּי פָרַע הוּא כִּי־פָרַעָה אֶהְיֶה לְשֹׂמְצָה בְּקִמְיָהֶם:
- 26 וַיַּעֲמֵד מֹשֶׁה בַּשַּׁעַר הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר מִי לַיהוָה אֵלַי וַיֹּאסְפוּ אֵלָיו כָּל־בְּנֵי לֵוִי:
- 27 וַיֹּאמֶר לָהֶם כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׂיִמּוּ אִישׁ־חֶרֶבָּו עַל־יָרֵכּוֹ עֲבְרוּ וּשׁוּבוּ מִשַּׁעַר לְשַׁעַר בְּמַחֲנֶה וְהִרְגּוּ אִישׁ־אֶת־אָחִיו וְאִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת־קֵרְבּוֹ:
- 28 וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי־לֵוִי כְּדִבְרֵי מֹשֶׁה וַיִּפֹּל מִן־הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כֶּשֶׁלֶשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ:
- 29 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֵלֹאזֹי יְדַכְּם הַיּוֹם לַיהוָה כִּי אִישׁ בִּבְנֹו וּבְאָחִיו וּלְתַת עֲלֵיכֶם הַיּוֹם בְּרֻכָּה:
- 30 וַיְהִי מִמָּחָרָת וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אַתֶּם חָטֵאתֶם חַטָּאתָם חַטָּאתָה גְּדֹלָה וְעַתָּה אֵעֲלֶה אֶל־יְהוָה אוֹלִי אֲכַפְּרָה בְּעֵד חַטֹּאתֵיכֶם:
- 31 וַיָּשָׁב מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲנִי חָטָא חָטָא הַזֶּה חַטָּאתָה גְּדֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי זָהָב:
- 32 וְעַתָּה אִם־תִּשָּׂא חַטֹּאתֵיכֶם וְאִם־אֵין מִתְּנִי לֹא מִסְפָּרָךְ אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ:
- 33 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מִי אֲשֶׁר חָטָא־לִי אֶמְחֶנּוּ מִסִּפְרִי:
- 34 וְעַתָּה לֵךְ | נְתַה אֶת־הָעָם אֶל אֲשֶׁר־דִּבַּרְתִּי לָךְ הִנֵּה מַלְאָכִי יֵלֵךְ לִפְנֶיךָ וּבַיּוֹם פִּקְדִי וּפְקֻדֹתַי עֲלֵהֶם חַטֹּאתֵיכֶם:
- 35 וַיִּגַּף יְהוָה אֶת־הָעָם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת־הַעֲגֹל אֲשֶׁר עָשָׂה אֶהְרֹן:
- Moses saw that the people were out of control—since Aaron had let them get out of control—so that they were a menace* to any who might oppose them.
- Moses stood up in the gate of the camp and said, “Whoever is for יהוה, come here!” And all the men of Levi rallied to him.
- He said to them, “Thus says יהוה, the God of Israel: Each of you put sword on thigh, go back and forth from gate to gate throughout the camp, and slay sibling, neighbor, and kin.”
- The men of Levi did as Moses had bidden; and some three thousand of the people fell that day.
- And Moses said, “Dedicate yourselves* to יהוה this day—for each of you has been against blood relations—that [God] may bestow a blessing upon you today.”
- The next day Moses said to the people, “You have been guilty of a great sin. Yet I will now go up to יהוה; perhaps I may win forgiveness for your sin.”
- Moses went back to יהוה and said, “Alas, this people is guilty of a great sin in making for themselves a god of gold.
- Now, if You will forgive their sin [well and good]; but if not, erase me from the record which You have written!”
- But יהוה said to Moses, “Only one who has sinned against Me will I erase from My record.
- Go now, lead the people where I told you. See, My messenger shall go before you. But when I make an accounting, I will bring them to account for their sins.”
- Then יהוה sent a plague upon the people, for what they did with the calf that Aaron made.*

33

- וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּךְ עֲלֶה מִזֶּה אֶתָּה וְהָעָם אֲשֶׁר הֶעֱלִית מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלַיָּעֶקֶב לֵאמֹר לְזֶרְעֶךָ אֶתְּנֶנָּה:
- 1 Then יהוה said to Moses, “Set out from here, you and the people that you have brought up from the land of Egypt, to the land of which I swore to Abraham, Isaac, and Jacob, saying, ‘To your offspring will I give it’—

- ושלחתי לפניך מלאך וגרשתי את־הכנעני האמורי והחתי והפרזי החוי והיבوسی:
- אֶל־אֶרֶץ זָבַת חֵלֶב ודֶבֶשׁ כִּי לֹא אֶעֱלֶה בְּקִרְבְּךָ כִּי עַם־קָשָׁה־לִּעְרֹף אַתָּה פְּרָאֲבָלָךְ בַּדֶּרֶךְ:
- וַיִּשְׁמַע הָעָם אֶת־הַדְּבָר הָרָע הַזֶּה וַיֵּתְאֲבָלוּ וְלֹא־שָׁתוּ אִישׁ עֲדִיו עָלָיו:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אַתֶּם עַם־קָשָׁה־לִּעְרֹף רָגַע אֶחָד אֶעֱלֶה בְּקִרְבְּךָ וְכָל־יְחִיד וְעַתָּה הוֹרֵד עֲדִיךָ מֵעַלֶיךָ וְאִדְעָה מָה אֶעֱשֶׂה־לָּךְ:
- וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֲדִידֵם מִהָר חוֹרֵב:
- וּמֹשֶׁה יָלַח אֶת־הָאֹהֶל וְנָטָה־לוֹ ׀ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה הִרְחֵק מִן־הַמַּחֲנֶה וְקָרָא לוֹ אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה כָל־מִבְקֵשׁ יְהוָה יֵצֵא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר מִחוּץ לַמַּחֲנֶה:
- וְהָיָה כִּצְאֹת מֹשֶׁה אֶל־הָאֹהֶל יָקוּמוּ כָל־הָעָם וְנִצְבּוּ אִישׁ פֶּתַח אֹהֶלוֹ וְהִבִּיטוּ אַחֲרֵי מֹשֶׁה עַד־בָּאוּ הָאֹהֶלָה:
- וְהָיָה כִּבְּאֵ מֹשֶׁה הָאֹהֶלָה יָבֹד עַמּוּד הָעָנָן וְעַמּוּד פֶּתַח הָאֹהֶל וְדָבָר עַם־מֹשֶׁה:
- וְרָאָה כָל־הָעָם אֶת־עַמּוּד הָעָנָן עֹמֵד פֶּתַח הָאֹהֶל וְקָם כָּל־הָעָם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פָּתַח אֹהֶלוֹ:
- וְדָבָר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פָּנִים אֶל־פָּנִים כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וְשָׁב אֶל־הַמַּחֲנֶה וּמִשְׁרָתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן לָעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֹהֶל:
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה רְאֵה אַתָּה אָמַר אֵלַי הֶעַל אֶת־הָעָם הַזֶּה וְאַתָּה לֹא הוֹדַעְתָּנִי אֶת אֲשֶׁר־תִּשְׁלַח עִמִּי וְאַתָּה אָמַרְתָּ יִדְעֶיךָ בְּשֵׁם וְגַם־מִצְאָת חֵן בְּעֵינַי:
- וְעַתָּה אִם־נָא מִצְאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ הוֹדַעְנִי נָא אֶת־דֶּרֶכְךָ וְאִדְעֶךָ לְמַעַן אֲמַצִּיחֶן בְּעֵינֶיךָ וְרָאֵה כִּי עִמָּךְ הִנְיָ הַזֶּה:
- 2 I will send a messenger before you, and I will drive out the Canaanites, the Amorites, the Hittites, the Perizzites, the Hivites, and the Jebusites—
- 3 a land flowing with milk and honey. But I will not go in your midst, since you are a stiffnecked people, lest I destroy you on the way.”
- 4 When the people heard this harsh word, they went into mourning, and none put on finery.
- 5 יהוה said to Moses, “Say to the Israelite people, ‘You are a stiffnecked people. If I were to go in your midst for one moment, I would destroy you. Now, then, leave off your finery, and I will consider what to do to you.’”
- 6 So the Israelites remained stripped of their finery from Mount Horeb on.
- 7 Now Moses would take the Tent and pitch it outside the camp, at some distance from the camp. It was called the Tent of Meeting, and whoever sought יהוה would go out to the Tent of Meeting that was outside the camp.
- 8 Whenever Moses went out to the Tent, all the people would rise and stand, at the entrance of each tent, and gaze after Moses until he had entered the Tent.
- 9 And when Moses entered the Tent, the pillar of cloud would descend and stand at the entrance of the Tent, while [God] spoke with Moses.
- 10 When all the people saw the pillar of cloud poised at the entrance of the Tent, all the people would rise and bow low, at the entrance of each tent.
- 11 יהוה would speak to Moses face to face, as one person speaks to another. And he would then return to the camp; but his attendant, Joshua son of Nun, [serving as] deputy,* would not stir out of the Tent.
- 12 Moses said to יהוה, “See, You say to me, ‘Lead this people forward,’ but You have not made known to me whom You will send with me. Further, You have said, ‘I have singled you out by name, and you have, indeed, gained My favor.’
- 13 Now, if I have truly gained Your favor, pray let me know Your ways, that I may know You and continue in Your favor. Consider, too, that this nation is Your people.”

- 14 And [God] said, "I will go in the lead and will* lighten your burden."
- 15 And he replied, "Unless You go in the lead, do not make us leave this place.
- 16 For how shall it be known that Your people have gained Your favor unless You go with us, so that we may be distinguished, Your people and I, from every people on the face of the earth?"
- 17 And הוה said to Moses, "I will also do this thing that you have asked; for you have truly gained My favor and I have singled you out by name."
- 18 He said, "Oh, let me behold Your Presence!"
- 19 And [God] answered, "I will make all My goodness pass before you, and I will proclaim before you the name הוה, and the grace that I grant and the compassion that I show,"*
- 20 continuing, "But you cannot see My face, for a human being may not see Me and live."
- 21 And הוה said, "See, there is a place near Me. Station yourself on the rock
- 22 and, as My Presence passes by, I will put you in a cleft of the rock and shield you with My hand until I have passed by.
- 23 Then I will take My hand away and you will see My back; but My face must not be seen."
- ויאמר פני ילכו והנחתי לך:
ויאמר אליו אם אין פניך הלכים אליהעלנו מזה:
ובמה | ינדע אפוא כי־מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל־העם אשר על־פני האדמה:
ויאמר יהוה אל־משה גם את־הדבר הזה אשר דברת אעשה כי־מצאת חן בעיני ואדעך בשם:
ויאמר הראני נא את־כבודך:
ויאמר אני אעביר כל־טובי על־פניך וקראתי בשם יהוה לפניך וחסנתי את־אשר אחוץ ורחמתי את־אשר ארחם:
ויאמר לא תוכל לראות את־פני כי לא־יראני האדם וחי:
ויאמר יהוה הנה מקום אתי ונצבת על־הצור:
והיה בעבר כבלי ושמתיך בנקרת הצור ושכתי כפי עליך עד־עברי:
והסרתי את־כפי וראית את־אחרי ופני לא יראו: *

34

- 1 הוה said to Moses: "Carve two tablets of stone like the first, and I will inscribe upon the tablets the words that were on the first tablets, which you shattered.
- 2 Be ready by morning, and in the morning come up to Mount Sinai and present yourself there to Me, on the top of the mountain.
- 3 No one else shall come up with you, and no one else shall be seen anywhere on the mountain; neither shall the flocks and the herds graze at the foot of this mountain."
- 4 So Moses carved two tablets of stone, like the first, and early in the morning he went up on Mount Sinai, as הוה had commanded him, taking the two stone tablets with him.
- ויאמר יהוה אל־משה פסל־לך שני־לוחות אבנים כראשונים וכתבתי עליהלוחות את־הדברים אשר היו עליהלוחות הראשונים אשר שבדת:
והיה נכון לבקר ועלית בבקר אליהר סיני ונצבת לי שם על־ראש ההר:
ואיש לא־יעלה עמך וגם־איש אל־ירא בכל־ההר גם־הצאן והבקר אל־ירעו אלימול ההר ההוא:
ויפסל שני־לוחות אבנים כראשונים וישלם משה בבקר ויעל אליהר סיני כאשר צוה יהוה אתו ויקח בידו שני לוחות אבנים:

- 5 וַיֵּרֶד יְהוָה בְּעָלָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה: הוהי came down in a cloud—and stood with him there, proclaiming the name הוהי.
- 6 וַיַּעֲבֹר יְהוָה | עַל־פְּנֵי וַיִּקְרָא יְהוָה | יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶץ אֲפִים וְרַב־חֶסֶד וְאֱמֶת: הוהי passed before him and proclaimed: “הוהי! הוהי* a God compassionate and gracious, slow to anger, abounding in kindness and faithfulness,
- 7 נֶצֶר* חֶסֶד לְאֲלָפִים נֶשָּׂא עֲוֹן וּפֹשַׁע וְחַטָּאת וְנִקָּה לֹא יִנָּקֶה פֶקֶד | עֲוֹן אֲבוֹת עַל־בָּנִים וְעַל־בָּנֵי בָנִים עַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רַבְעִים: extending kindness to the thousandth generation, forgiving iniquity, transgression, and sin—yet not remitting all punishment, but visiting the iniquity of parents upon children and children’s children, upon the third and fourth generations.”
- 8 וַיַּמְהֵר מֹשֶׁה וַיִּקֹּד אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ: Moses hastened to bow low to the ground in homage,
- 9 וַיֹּאמֶר אֶסְ-נָא מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי יְיָ-נָא אֲדֹנָי בְּקִרְבָּנוּ כִּי עַם־קָשָׁה־עֲרֹף הוּא וְסָלַחְתָּ לְעֹונָנוּ וּלְחַטֹּאתֵינוּ וְנָחֲלָתָנוּ: and said, “If I have gained Your favor, O my lord, pray, let my lord go in our midst, even though this is a stiffnecked people. Pardon our iniquity and our sin, and take us for Your own!”
- 10 וַיֹּאמֶר הָיְהִי אֲנֹכִי כֹרֶת בְּרִית נֶגֶד כָּל־עַמְךָ אֲעֲשֶׂה נִפְלְאוֹת אֲשֶׁר לֹא־נִבְרְאוּ בְּכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־הַגּוֹיִם וְרָאָה כָּל־הָעָם אֲשֶׁר־אֵתָהּ בְּקִרְבּוֹ אֶת־מַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי־נֹרָא הוּא אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּךְ: [God] said: I hereby make a covenant. Before all your people I will work such wonders as have not been wrought on all the earth or in any nation; and all the people who are with you* shall see how awesome are הוהי’s deeds which I will perform for you.
- 11 שְׁמַר־לְךָ אֶת אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם הַזֶּה גֵּרֶשׁ מִפְּנֶיךָ אֶת־הָאֹמֹרִי וְהַכְנַעְצִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרִזִּי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי: Mark well what I command you this day. I will drive out before you the Amorites, the Canaanites, the Hittites, the Perizzites, the Hivites, and the Jebusites.
- 12 הִשָּׁמֶר לָךְ פְּרִתְכֶּם בְּרִית לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵתָהּ בָּא עֲלֶיךָ פְּרִיזְיָה לְמוֹקֵשׁ בְּקִרְבְּךָ: Beware of making a covenant with the inhabitants of the land against which you are advancing, lest they be a snare in your midst.
- 13 כִּי אֶת־מִזְבְּחֵיהֶם תִּהְיוּ וְאֶת־מִצְבֹּתָם תִּשְׁבְּרוּ וְאֶת־אֲשֵׁרֵיהֶם תִּכְרֹתוּ: No, you must tear down their altars, smash their pillars, and cut down their sacred posts;
- 14 כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אֲחֵר כִּי יְהוָה קָנָא שְׁמוֹ אֵל קָנָא הוּא: for you must not worship any other god, because הוהי, whose name is Impassioned, is an impassioned God.
- 15 פְּרִתְכֶּם בְּרִית לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ וְזָנוּ | אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶם וְזָבְחוּ לְאֱלֹהֵיהֶם וְקִרְאוּ לָךְ וְאָכַלְתָּ מִזְבָּחָם: You must not make a covenant with the inhabitants of the land, for they will lust after their gods and sacrifice to their gods and invite you, and you will eat of their sacrifices.
- 16 וּלְקַחְתָּ מִבְּנֹתֵיהֶם לְבָנֶיךָ וְזָנוּ בְּנֹתֵיהֶם אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶן וְהִזְנוּ אֶת־בָּנֶיךָ אֲחֵרֵי אֱלֹהֵיהֶן: And when you take [wives into your households] from among their daughters for your sons, their daughters will lust after their gods and will cause your sons to lust after their gods.
- 17 אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה־לָּךְ: You shall not make molten gods for yourselves.

- 18 אֶת־חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר שְׁבַע יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת אֲשֶׁר צִוִּיתְךָ לַמּוֹעֵד
חֹדֶשׁ הָאָבִיב כִּי בַחֹדֶשׁ הָאָבִיב יֵצְאת מִמִּצְרָיִם:
- 19 כָּל־פֶּטֶר רֶחֶם לִי וְכָל־מִקְנֶךָ תִּזְכֹּר פֶּטֶר שׁוֹר וְשֵׂה:
- 20 וּפֶטֶר חֲמוֹר תִּפְדֶּה בִּשְׂהָ וְאִם־לֹא תִפְדֶּה וְעִרְפְתָּו כָּל בְּכוֹר בְּנֶיךָ.
תִּפְדֶּה וְלֹא־יֵרָאוּ פָנַי רִיקִם:
- 21 שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֹּת בַּחֲרִישׁ וּבִקְצִיר
תִּשְׁבֹּת:
- 22 וְחַג שְׁבַעַת תַּעֲשֶׂה לָּךְ בְּכוֹרֵי קִצִּיר חֲטָיִם וְחַג הָאֵלִיף תְּקִיֹּפֶת
הַשָּׁנָה:
- 23 שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זָכוֹרְךָ אֶת־פָּנָי הָאֵדֶן | יְהוָה אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל:
- 24 כִּי־אֹרִישׁ גּוֹיִם מִפְּנֶיךָ וְהִרְחַבְתִּי אֶת־גְּבֻלְךָ וְלֹא־יִחַמַּד אִישׁ
אֶת־אֶרְצְךָ בְּעִלְתָּךְ לִרְאוֹת אֶת־פָּנַי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
בַּשָּׁנָה:
- 25 לֹא־תִשְׁחַט עַל־חֲמֹץ דָּם־זִבְחִי וְלֹא־יִלִּין לְבָקָר זָבַח חַג הַפֶּסַח:
- 26 רֵאשִׁית בְּכוֹרֵי אֲדָמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תִבְשֹׁל גֹּדִי
בְּחֶלֶב אִמּוֹ:
- 27 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּתֹב־לָךְ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל־פִּי |
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַתִּי אִתְּךָ בְּרִית וְאֶת־יִשְׂרָאֵל:
- 28 וַיְהִי־שָׁם עִם־יְהוָה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לָהֶם לֹא אָכַל וּמָיָם
לֹא שָׁתָה וַיִּכְתֹּב עַל־הַלְּחָת אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית עֲשֶׂת הַדְּבָרִים:
- 29 וַיְהִי בִרְדַּת מֹשֶׁה מֵהָר סִינַי וּשְׁנֵי לַחַת הָעֵדֻת בִּיד־מֹשֶׁה בִּרְדָתוֹ
מִן־הָהָר וּמֹשֶׁה לֹא־יָדָע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו בְּדַבְּרוֹ אִתּוֹ:
- 18 You shall observe the Feast of Unleavened Bread—eating unleavened bread for seven days, as I have commanded you—at the set time of the month* of Abib, for in the month of Abib you went forth from Egypt.
- 19 Every first issue of the womb is Mine, from all your livestock that drop a male* as firstling, whether cattle or sheep.
- 20 But the firstling of an ass you shall redeem with a sheep; if you do not redeem it, you must break its neck. And you must redeem every male first-born among your children. None shall appear before Me empty-handed.
- 21 Six days you shall work, but on the seventh day you shall cease from labor; you shall cease from labor even at plowing time and harvest time.
- 22 You shall observe the Feast of Weeks, of the first fruits of the wheat harvest; and the Feast of Ingathering at the turn of the year.
- 23 Three times a year all your males shall appear before the Sovereign הוהי, the God of Israel.
- 24 I will drive out nations from your path and enlarge your territory; no one will covet your land when you go up to appear before your God הוהי three times a year.
- 25 You shall not offer the blood of My sacrifice with anything leavened; and the sacrifice of the Feast of Passover shall not be left lying until morning.
- 26 The choice first fruits of your soil you shall bring to the house of your God הוהי. You shall not boil a kid in its mother's milk.
- 27 And הוהי said to Moses: Write down these commandments, for in accordance with these commandments I make a covenant with you and with Israel.
- 28 And he was there with הוהי forty days and forty nights; he ate no bread and drank no water; and he wrote down on the tablets the terms of the covenant, the Ten Commandments.
- 29 So Moses came down from Mount Sinai. And as Moses came down from the mountain bearing the two tablets of the Pact, Moses was not aware that the skin of his face was radiant, since he had spoken with God.

- 30 וַיֵּרְאוּ אֶהָרֹן וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה וְהָנָה קֶרֶן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁתׁ אֵלָיו:
- 31 וַיִּקְרָא אֲלֵהֶם מֹשֶׁה וַיָּשָׁבוּ אֵלָיו אֶהָרֹן וְכָל־הַנְּשָׂאִים בַּעֲדָהּ וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם:
- 32 וְאַחֲרֵי־כֵן נִגְשׁוּ כָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְוֶם אֹתָם כָּל־אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֲתָם בְּהָרִי סִינַי:
- 33 וַיְכַל מֹשֶׁה מִדַּבֵּר אֲתָם וַיָּתֵן עַל־פָּנָיו מַסְוָה:
- 34 וּבָבֹא מֹשֶׁה לִפְנֵי יְהוָה לְדַבֵּר אִתּוֹ יָסִיר אֶת־הַמַּסְוָה עַד־צֵאתוֹ וַיֵּצֵא וַדַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר יִצְוָה:
- 35 וְרָאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פָּנָיו מֹשֶׁה כִּי קָרָן עוֹר פָּנָיו מֹשֶׁה וְהִשְׁלִיב מֹשֶׁה אֶת־הַמַּסְוָה עַל־פָּנָיו עַד־בֹּאוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ:
- 30 Aaron and all the Israelites saw that the skin of Moses' face was radiant; and they shrank from coming near him.
- 31 But Moses called to them, and Aaron and all the chieftains in the assembly returned to him, and Moses spoke to them.
- 32 Afterward all the Israelites came near, and he instructed them concerning all that הוה had imparted to him on Mount Sinai.
- 33 And when Moses had finished speaking with them, he put a veil over his face.
- 34 Whenever Moses went in before הוה to converse, he would leave the veil off until he came out; and when he came out and told the Israelites what he had been commanded,
- 35 the Israelites would see how radiant the skin of Moses' face was. Moses would then put the veil back over his face until he went in to speak with God.